

НЕОФІЦІЙНИЙ ПЕРЕКЛАД

ЄВРОПЕЙСЬКА КОНВЕНЦІЯ ПРО ПРАВОВИЙ СТАТУС ДІТЕЙ, НАРОДЖЕНИХ ПОЗА ШЛЮБОМ (ETS №. 85)

Держави-члени Ради Європи, що підписали цю Конвенцію,

вважаючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами, крім іншого, шляхом сприяння прийняттю загальних засад у правових питаннях;

враховуючи, що в багатьох державах - членах Ради Європи докладали й докладають зусиль, аби поліпшити правовий статус дітей, народжених поза шлюбом, який в юридичному і соціальному плані ставить цих дітей в несприятливі умови, шляхом подолання розбіжностей між їхнім правовим статусом і правовим статусом дітей, народжених у шлюбі;

визнаючи, що у законодавствах держав - членів Ради Європи все ще існують суттєві розбіжності у цьому питанні;

впевнені в тому, що становище дітей, народжених поза шлюбом, необхідно покращити і що вироблення певних загальних засад щодо їх юридичного статусу сприяло б здійсненню цієї мети, а також гармонізації законодавства держав-членів у цій сфері;

вважаючи, однак, що держави, які не в змозі одразу прийняти певні положення цієї Конвенції, потребують поступового переходу до неї,

погодилися про таке:

Стаття 1

Кожна держава-сторона зобов'язується привести своє законодавство у відповідність до положень цієї Конвенції та повідомляти Генерального Секретаря Ради Європи про заходи, здійснені для досягнення цієї мети.

Стаття 2

Походження кожної дитини, народженої поза шлюбом, від матері засвідчується самим фактом народження дитини.

Стаття 3

Походження кожної дитини, народженої поза шлюбом, від батька засвідчується шляхом добровільного визнання батьківства батьком або встановлюється в судовому порядку.

Стаття 4

Добровільне визнання батьківства не може бути предметом опротестування або оспорювання, оскільки внутрішнє законодавство передбачає ці процедури, якщо тільки особа, що хоче визнати або вже визнала своє батьківство, не є біологічним батьком цієї дитини.

Стаття 5

У позовах про встановлення батьківства, необхідно використовувати докази, що одержані за допомогою криміналістичної експертизи й можуть довести або скасувати батьківство.

Стаття 6

1. Батько і мати дитини, народженої поза шлюбом, зобов'язані утримувати цю дитину таким самим чином, як і дитину, народжену в шлюбі.
2. У випадку, коли обов'язок по утриманню дитини, народженої в шлюбі, покладається на інших членів родин батька чи матері, дитина, народжена поза шлюбом, в рівній мірі користується цим правом.

Стаття 7

1. У випадку, коли походження дитини, народженої поза шлюбом, визначено від обох батьків, батьківські права не можуть автоматично надаватись лише батьку.
2. Має існувати право передачі батьківських прав; порядок передачі визначається внутрішнім законодавством.

Стаття 8

У випадку, коли батько або мати дитини, народженої поза шлюбом, не мають батьківських прав або не призначені опікунами над дитиною, він і вона можуть у відповідних випадках одержати право відвідувати дитину.

Стаття 9

Дитина, народжена поза шлюбом, має таке саме право спадкувати майно від своїх батька і матері та від членів їхніх родин, як і дитина, народжена в шлюбі.

Стаття 10

Шлюб між батьком та матір'ю дитини, яка була народжена поза шлюбом, надає дитині той самий юридичний статус, що має дитина, народжена в шлюбі.

Стаття 11

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Документи про ратифікацію, про прийняття або про затвердження передаються на зберігання Генеральному Секретареві Ради Європи.
2. Ця Конвенція набуває чинності через три місяці від дати здачі на зберігання третього документа про ратифікацію, про прийняття або про затвердження.
3. Для будь-якої держави-сторони, яка ратифікувала, прийняла або затвердила Конвенцію, вона набуває чинності через три місяці від дати здачі на зберігання її документа про ратифікацію, про прийняття або про затвердження..

Стаття 12

1. Після набуття цією Конвенцією чинності Комітет Міністрів Ради Європи може запросити будь-яку державу, що не є членом Ради Європи, приєднатися до цієї Конвенції.
2. Приєднання здійснюється шляхом передачі Генеральному Секретареві Ради Європи на зберігання документа про приєднання, який набирає чинності через три місяці від дати здачі документа.

Стаття 13

1. Будь-яка держава може під час підписання або передачі на зберігання її документа про ратифікацію, про прийняття, про затвердження або про приєднання визначити територію або території, на які поширюється дія цієї Конвенції.
2. Будь-яка держава може під час передачі на зберігання її документа про ратифікацію, про прийняття, про затвердження чи про приєднання або в будь-який інший момент після цього своєю заявою, адресованою на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи, поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, яка визначена в цій заяві, за міжнародні відносини якої вона несе відповідальність або від імені якої вона уповноважена приймати зобов'язання.
3. Будь-яка зроблена відповідно до попереднього пункту заява може бути відкликана по відношенню до будь-якої території, зазначеної в цій заяві, згідно з процедурою, визначеною в статті 15 цієї Конвенції.

Стаття 14

1. Будь-яка держава може під час підписання або передачі на зберігання її документа про ратифікацію, про прийняття, про затвердження або про приєднання чи під час подачі заяви, згідно з пунктом 2 статті 13 цієї Конвенції, зробити не більше трьох застережень відносно положень статей 2 -- 10 цієї Конвенції.

Не дозволяються застереження загального характеру; кожне застереження може бути зроблено відносно одного положення Конвенції.

2. Застереження залишається дійсним протягом п'яти років після набрання Конвенцією чинності для заінтересованих Договірних Сторін. Застереження може бути продовжено на наступні п'ятирічні періоди шляхом подання заяви на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи перед закінченням кожного періоду.
3. Будь-яка Договірна Сторона може повністю або частково відкликати застереження, зроблене відповідно до зазначених вище пунктів, шляхом подання заяви на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи, яка набирає чинності від дати її отримання.

Стаття 15

1. Будь-яка Договірна Сторона у тому, що її стосується, може денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності через шість місяців від дати отримання Генеральним Секретарем Ради Європи такого повідомлення.

Стаття 16

Генеральний Секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради Європи та будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якого документа про ратифікацію, про прийняття, про затвердження та про приєднання;
- c) будь-яку дату набуття чинності цією Конвенцією відповідно до статті 11;
- d) будь-яке повідомлення відповідно до положень статті 1;
- e) будь-яку заяву відповідно до положень пунктів 2 і 3 статті 13;
- f) будь-яке застереження, зроблене відповідно до положень пункту 1 статті 14;
- g) продовження терміну дії будь-якого застереження, зробленого відповідно до положень пункту 2 статті 14;
- h) відкликання будь-якого застереження, зробленого відповідно до положень пункту 3 статті 14;
- i) будь-яке повідомлення відповідно до положень статті 15 та дату, від якої денонсація набирає чинності

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Страсбурзі 15 дня жовтня місяця 1975 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний Секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії кожній державі, яка підписала Конвенцію, та кожній Державі, яка приєдналася до неї.